

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **N. S.**, zastoupené JUDr. Hanou Fučíkovou, advokátkou se sídlem Praha 4, nám. bratří Synků 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze, č. j. 46 Az 913/2003 – 19, ze dne 9. 11. 2004,

### t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce JUDr. Haně Fučíkové se přiznává odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

### O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadá žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2911/AŘ-2001, ze dne 3. 9. 2003. Žalovaný jím rozhodl o rozkladu stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. OAM-10752/VL-11-05-2001, ze dne 9. 11. 2001, kterým nebyl stěžovatelce udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a kterým bylo vysloveno, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 tohoto zákona tak, že jej podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že stěžovatelka žádné azylově relevantní důvody v průběhu správního řízení neuvedla. Azyl jako právní institut není a nikdy nebyl univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před tíživou ekonomickou situací v zemi původu, která není schopna po ekonomické stránce zajistit svým občanům život v důstojných ekonomických a sociálních podmínkách. Důvody pro poskytnutí azylu jsou přesně vymezeny zákonem o azylu, jsou poměrně úzké a nepokrývají ani celou škálu lidských

práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána. Závěr správního orgánu ohledně humanitárního azylu pak může soud přezkoumat pouze z toho hlediska, zda vychází z dostatečných podkladů a zda je logicky správný. Ze spisového materiálu soud zjistil, že osobní poměry žalobkyně a situace v oblasti dodržování lidských práv v zemi jejího původu byly zjištěny dostatečně a závěr správních orgánů o neudělení azylu z humanitárních důvodů není s těmito podklady v logickém rozporu. Rovněž v otázce překážky vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu se krajský soud ztotožnil se závěry správního orgánu. Žalobu proto podle ust. 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Rozhodnutí krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, v níž v obecné rovině tvrdí porušení ustanovení správního řádu žalovaným, konkrétně ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, 34 odst. 1 a § 46, pročež rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Přitom se odvolává na názor obsažený v čl. 43 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, podle kterých se opodstatněné obavy z pronásledování nemusejí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele. To, co se stalo např. jeho přátelům, příbuzným, členům stejné rasové nebo společenské skupiny, může klidně ukazovat, že jeho obavy v tom smyslu, že se sám, dříve nebo později stane obětí, jsou opodstatněné. Podle článku 52 Příručky se pak může stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu). Ve svém součtu pak mohou tyto aspekty vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě. Stěžovatelka dále žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, jakož i aby jí byl pro řízení o této kasační stížnosti ustanoven bezplatný právní zástupce. S takto formulovanou kasační stížností Nejvyššímu správnímu soudu předložený spis byl vrácen Krajskému soudu v Praze s pokynem, aby vyzval ustanovenou advokátku stěžovatelky k doplnění podané kasační stížnosti, neboť tato neobsahuje předepsané náležitosti - specifikaci důvodů dle ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Ustanovená advokátka stěžovatelky pak doplnila kasační stížnost vpravdě pouze o označení zákonného ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a v dalším odkázala na obsah stěžovatelkou podané kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 17. 1. 2005 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Praze byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti proto odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu byla stěžovatelkou podána dne 3. 11. 2001. Pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl proveden v p. s. V. L. dne 8. 11. 2001, na žádost žalobkyně v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice. Stěžovatelka opustila Ukrajinu v červnu 2001 poté, co se dlouhodobě nacházela v tíživé ekonomické situaci a měla problémy s bývalým manželem. Ten hodně pil, stěžovatelku i po rozvodu stále obtěžoval, rozbíjel okna a vyhrožoval, že jí vezme dítě. Neměla stabilní zaměstnání a nebyla tak schopna uživit čtyřletého syna. Materiálně jí pomáhala babička, tu však již nechtěla dále využívat. Situaci se rozhodla řešit odchodem do ČR, kde by ráda vydělala peníze a posléze se zde usadila i se synem a svou matkou.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda kasační stížnost splňuje zákonem vyžadované náležitosti. Absence specifikace důvodů dle ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. měla být totiž odstraněna postupem dle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Podání stěžovatelky však bylo doplněno pouhým tvrzením, že kasační stížnost je podávána z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a v dalším bylo odkázáno na obsah podané kasační stížnosti. Přes toto doplnění tak stěžovatelka i nadále pouze zcela obecně tvrdí, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, že důkazy, které si pro rozhodnutí opatřil, nebyly úplné a že zde není logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Ani v kasační stížnosti, ani v jejím doplnění pak není uvedeno, jakých konkrétních pochybení se měl správní orgán podle stěžovatelky dopustit, v čem tkví údajná nepřesnost, či neúplnost jeho dokazování a následných skutkových zjištění, resp. čím má být způsobena tvrzená nelogičnost vazby mezi rozhodnutím žalovaného a podkladem pro ně. I nadále tak zůstává nejasné, pro jaké vady řízení před správním orgánem měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit. Jako zcela bez vztahu k dané věci pak působí odkazy na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Z těchto odkazů nijak nevyplývá, jaká „různá opatření“ a „další záporné faktory“, v důsledku jejichž kumulace by bylo lze v případě stěžovatelky hovořit o pronásledování, má tato na mysli. Není nakonec zřejmé ani na co směřuje odkaz na čl. 43 této příručky, tedy kdo (přítel, příbuzný, další člen stejné rasové nebo společenské skupiny) se měl stát obětí čeho. Jak ovšem Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, *není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil* (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74). Za této situace je pak třeba uzavřít, že kasační stížnost ani po svém doplnění nespĺňuje předepsané náležitosti, neboť tvrzený důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v ní není jakkoli blíže rozveden či specifikován, když odkazy na ustanovení správního řádu, která měl žalovaný údajně porušit, jsou zcela obecného rázu a ostatní text na daný případ zjevně nedopadá. Nedostatek kasační stížnosti tak nebyl odstraněn a v řízení proto není možno pokračovat.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 106 odst. 3 s. ř. s. odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 9 odst. 3 a § 7 § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 2000 Kč a režijní paušál dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 150 Kč, celkem tedy 2150 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu

